

har Hjemmel til at paabyde Aflevering til en af en Kommission fastsat Pris; det staaer udtrykkeligt i Loven, og det fremhæves jo ogsaa af ærede Medlemmer, at naar Staten overtager en Vare, og en Kommission vurderer dens Pris, saa er Sagen klar. Jeg skal yderligere bemærke, at der er en interessant Nuance, som man bør have i Erindring. Der er nemlig heller ikke nogen Uenighed mellem os om, at Sagen kan ordnes saaledes, at Rigsdagen paabyder Aflevering til en af Indenrigsministeren fastsat Pris. Dette er sket i Brændselsloven, hvor Afleveringen af en fremtvungen Produktion paabydes som Pligt, medens derimod Prisfastsættelsen overlades til Indenrigsministeren. Altsaa, Staten kan paabyde Aflevering til en af Rigsdagen fastsat Pris, Rigsdagen kan paabyde Aflevering til en af Indenrigsministeren fastsat Pris, Indenrigsministeren kan paabyde Aflevering til en Vurderingspris. Det, som Uoverensstemmelsen mellem os efter det her foreliggende indskrænker sig til, er Spørgsmaalet, om Indenrigsministeren kan paabyde Aflevering til en af ham i Forvejen fastsat Maksimalpris. Naar nu Venstre siger, at hverken efter Indholdet af eller Forudsætningerne for Loven af 7. August 1914 har jeg den hertil fornødne Bemyndigelse, savner jeg enhver Bevisførelse for denne Paastand; end ikke det mindste Forsøg paa af Lovens Forhistorie, af Lovens Indhold eller af dens Administration at uddrage denne Konklusion bliver gjort, man udslynger kun en Paastand. Naar man ser paa Loven, ser man, at jeg, som sagt, har en meget mere omfattende Bemyndigelse end den, som her er omtvistet, nemlig den, at jeg paa Statens Vegne, forpligtende Samfundet finansielt, er berettiget til at overtage saadanne Levnedsmidler og Varer, som det er af Betydning for Samfundet at have Raadighed over. Købesummen for saadanne Varer fastsættes af Indenrigsministeren. Det er jo en i høj Grad omfattende Bemyndigelse, der her er lagt i Indenrigsministerens Haand, og maatte være det, den er overhovedet ubegrænset, kun begrænset af een Ting: Ministerens Ansvar overfor den Rigsdag, som har udrustet ham med Bemyndigelsen, Folketingets Flertal, det, som han er ud-

gaaet af, overhovedet overfor det samlede Statsamfundets Repræsentanter. Jeg har da ikke hidtil kunnet forstaa, hvad det er, som fører Venstre til den Opfattelse, at naar Maksimalprisen er fastsat af Indenrigsministeren i Henhold til den Lovhjemmel, han har til at fastsætte Maksimalpris, hvorom der heller ikke er nogen Tvivl, kan en Aflevering ikke paabydes. Hvis man tager det Forhold, som foreligger her, en Vare, der forefindes paa mange Hænder, saa overtog Staten — for at se tilbage til Kornspørgsmaalet, til Situationen i Foraaret 1917 — ved samlet Ekspropriation pludselig al Rug og Hvede, hvor som helst den fandtes i Landet, og der gaves Regler for dens Overtagelse. Altsaa, Samfundet skaffede sig al Rug og Hvede paa sin Haand. Hvorfor skulde nu en mindre omfattende Bestemmelse, nemlig den at paabyde Aflevering af en Del af Bygget igennem en Korntilsynsmands Viderealg til andre, ikke ligge indenfor den samme Bemyndigelse, som er givet i Loven? Der findes ikke noget som helst Forsøg gjort af Venstre paa at bevise eller blot sandsynliggøre denne Opfattelse. Jeg antager imidlertid, at Hovedvægten i Bemærkningen maa lægges paa Ordene: „til en af ham fastsat Pris“, idet man mener, at Indenrigsministeren ved saaledes at fastsætte en Pris ganske vilkaarlig var i Stand til at berøve en Samfundsborger hans lovlige Ejendom. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at denne Frygt for, at noget saadant kunde ske, ikke var til Stede i Rigsdagen, da den vedtog Brændselsloven og paabød Aflevering af Produktet til den Maksimalpris, Indenrigsministeren maatte fastsætte, men dernæst hviler hele Maksimalprisbegrebet jo paa den Forudsætning, at Statsmyndighederne som højeste Pris fastsætter en rimelig Pris. Naar overhovedet Ekspropriationer i disse Aar har fundet Sted af Varer, som har været belastede med Maksimalpris, har Ekspropriationen ingen Sinde givet noget andet Resultat, end at den har holdt sig indenfor Grænserne af den fastsatte Maksimalpris, thi ellers vilde Vurderingskommissionen jo være i Stand til som selvstændig Myndighed at fastsætte en højere Pris end den Højeste-Pris, som Rigsdagen havde givet Indenrigsministeren